ای عمو، بگو لا اله الا الله، کلمه‌ای که با آن نزد الله از تو دفاع کنم

از سعید بن مُسَیِّب از پدرش روایت است که گفت: هنگامی که وفات ابوطالب فرا رسید، رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ نزد او آمد و ابوجهل و عبدالله بن ابی اُمیه بن مغیره را نزد او یافت، پس فرمود: «أَيْ عَمِّ، قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، كَلِمَةً أُحَاجُّ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللهِ»: «ای عمو، بگو لا اله الا الله، کلمه‌ای که با آن نزد الله از تو دفاع کنم»، پس ابوجهل و عبدالله بن ابی امیه گفتند: آیا از دین عبدالمطلب رویگردانی می‌کنی؟ پس رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ همچنان این سخن را بر او عرضه می‌کرد و آنان نیز آن سخن را تکرار می‌کردند تا آنکه ابوطالب در آخرین سخنش به آنان گفت: بر دین عبدالمطلب [هستم] و از گفتن لا اله الا الله ابا ورزید.
راوی می‌گوید: رسول الله ـ صلی الله علیه وسلم ـ فرمود: «وَاللهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ مَا لَمْ أُنْهَ عَنْكَ»: «به الله سوگند تا وقتی که نهی نشوم برایت طلب آمرزش می‌کنم.» پس الله تعالی این آیه را نازل کرد: {ما كانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذينَ آمَنوا أَن يَستَغفِروا لِلمُشرِكينَ} [توبة: ۱۱۳] (برای پیامبر و کسانی که ایمان آوردند سزاوار نیست که برای مشرکان آمرزش بخواهند...) و الله دربارۀ ابوطالب این آیه را خطاب به پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ نازل کرد: {إِنَّكَ لا تَهدي مَن أَحبَبتَ وَلكِنَّ اللَّهَ يَهدي مَن يَشاءُ} [قصص: ۵۶] «[ای پیامبر،] بی‌تردید تو نمی‌توانی هرکس را دوست داشته باشی [به اجبار به راه راست] هدایت کنی؛ بلکه الله است که هرکس را بخواهد هدایت می‌کند».

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ نزد عمویش ابوطالب که در حال جان سپردن بود رفت و به او فرمود: ای عمو، بگو «لا اله الا الله»، سخنی که با آن نزد الله به سودت گواهی دهم. ابوجهل و عبدالله بن ابی امیه گفتند: ای ابوطالب، دین پدرت عبدالمطلب را ترک می‌گویی؟ منظورشان عبادت بت‌ها بود و این را آنقدر تکرار کردند که آخرین سخنی که به آنان گفت این بود: بر دین عبدالمطلب هستم، دین شرک و عبادت بت‌ها. پس پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ فرمود: تا وقتی که پروردگارم مرا نهی نکرده، برایت دعای مغفرت خواهم کرد. سپس این سخن حق تعالی نازل شد که: {مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ} [توبه: ۱۱۳] (برای پیامبر و کسانی که ایمان آوردند سزاوار نیست که برای مشرکان ـ پس از اینکه برای‌شان آشکار شد که آنان اهل دوزخند ـ آمرزش بخواهند؛ هرچند از نزدیکان باشند). و این سخن الله تعالی دربارۀ ابوطالب نازل شد که: {إِنَّكَ لا تَهدي مَن أَحبَبتَ وَلكِنَّ اللَّهَ يَهدي مَن يَشاءُ} [قصص: ۵۶] ([ای پیامبر،] بی‌تردید، تو نمی‌توانی هرکس را دوست داشته باشی [به اجبار به راه راست] هدایت کنی؛ بلکه الله است که هرکس را بخواهد هدایت می‌کند)، تو نمی‌توانی کسی را به مجرد آنکه خواهان هدایتش هستی، هدایت کنی، بلکه وظیفۀ تو ابلاغ است و الله هرکه را بخواهد هدایت می‌کند.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/3410